

James Redfield

**TAEVANE
ETTEKUULUTUS**

Need inimesed on seda raamatut lugenud ja tundnud selle tõelisust.
Nüüd on sinu kord taevast ettekuulutust kogeda.

„Hämmastavalt tähenduslik jutt ... mitmetahuline raamat, mis
suudab valgustada isegi skeptikuid.”

San Gabriel Valley Newspapers

„Moraalist ja spirituaalsusest pungil.”

Morning News (Tacoma, WA)

„Kaasahaarav alates esimesest lausest ... ajakohane sõnum.”

Lexington Herald Leader (KY)

„Väga mõjus spirituaalne mõistujutt kirjeldamaks inimteadvuse
arengut ... puudutab täpselt meie kõigi kogetud tundeid
ja kogemusi.”

Movingwords

„Konkreetne juhis elu mõtte tabamiseks ... Selles raamatus
on nii palju ülistusväärset.”

Calgary Herald

„Läbistav, stimuleeriv, spirituaalselt arendav.”

The Phoenix

„Kutsub esile reflekteerimist ning arutelu soosivaid taipamisi.”

Aquarius

„Võimsa sõnumi kandja nagu teisedki igihaljad mõistujutud.

Kutsub esile vajaduse oma elule sügavam mõte leida.”

Toledo Blade

„Filosoofiline raputus ... Soovitan väga hankida see raamat endale esimesel võimalusel.”

Dr. Avram Leiv,

New Frontier Magazine

„Minu teadvuses ja maailmas on see raamat korraldanud

tohtu muutuse ja see muutus kestab veel.”

Terry Cole Whittaker,

„Love and Power in a World

Without Limits” autor

„Soovitan Teil kogu südamest lugeda „Taevast ettekuulutust.”

Fred Alan Wolf,

„*Taking the Quantum Leap*” autor

„Kindlasti kõige ägedam spirituaalne teejuht, mida iial lugenud olen.”

Ken Keyes Jr,

„*Handbook of Higher Consciousness*” autor

„Lihtne, otsekohene ja ilmekalt asjakohane.”

David Applebaum, ajakiri Parabola

„Nauding.”

Karen Sherman, PhD, The New Times

„Intriige, põnevust ja vaimseid avastusi täis kaasahaarav jutt.”

Commonwealth Journal (KY)

Tõlkinud Tõnis Leemets 1999
Toimetanud Kris Leinatamm 2017

Originaali tiitel:
THE CELESTINE PROPHECY
James Redfield

Kõik õigused kaitstud @ 1993 by James Redfield

@ Tõlge eesti keelde. Tõnis Leemets, 1999
Tõlge eesti keelde lk 3-5 ja 11-12 Kris Leinatamm, 2017

Toimetanud Kris Leinatamm, 2017
Kujundus Elina Kasesalu
Küljendus Janek Saareoja

Raamatu on kirjastanud Million Mindset OÜ
Kontakt: million@million.ee
Trükitud trükikojas SÜNK Lahendused OÜ, 2018

SISUKORD

Tänuavaldused	10
Saateks.....	11
Kriitiline mass	13
Pikem nüüdishetk.....	33
Energia olemus	57
Võimuvõitlus	91
Müstikute sõnum	119
Mineviku vabastamine	157
Voo käivitamine	189
Inimsuhete eetika.....	223
Tuleviku tsivilisatsioon.....	267

TÄNUAVALDUSED

Seda raamatut on mõjutanud nii paljud inimesed, et neid kõiki pole võimalik mainida. Minu eriline tänu kuulub järgmistele isikutele: Alan Shields, Jim Gamble, Mark Lafountain, Marc ja Debra McElhaney, Dan Questenberry, B. J. Jones, Bobby Hudson, Joy ja Bob Kwapien, Michael Ryce (kassetisarja „Miks see minuga jälle juhtub?” autor) ja eeskätt mu abikaasa Salle.

SAATEKS

Kui avastad end seda raamatut lugemas, siis oled ehk isegi tähele pannud, et miskit on siin inimkultuuris toimumas – tundemaailma kohandumine ja avanemine elu müsteeriumitele. Paljud kutsuvad seda kas uue maailmavaate esiletõusmiseks või kindlusetuse- ning inimsusotsingute perioodiks. Mina aga arvan, et see, mida me tunnetame, läheb nendest sildistustest palju sügavamale.

See tunnetus tungib nende mõtete südamesse, kuidas me näeme kosmose ajalugu ning seda, kes me ise inimestena oleme. See pole midagi vähemat, kui otsusekindlalt spirituaalse elu elamise viisi avastamine. Samas ei tugine see nägemus ei ebateadusele ega räägi vastu evolutsiooniteooriale ning niisamuti ei tugine ta mitte ühelegi konkreetsele religioonile. Meil on vaja muuta oma vahetut ja igapäevast kogemust kõrgemast väest ning see ei sarnane mitte ühegi traditsiooniga, kust inimkond täna tulla võib.

Praegu aset leidev on pigem meie ärkamine, meie kaasündinud potentisaali ja kasutamata ajurakkude loomulik täitumine ning ülejäänud kasutamata DNA esilekerkimine, mis senini on vaikselt oma aega oodanud. Kõik on juhtumas üsna spontaanselt nagu lõpmata pikkade ajastute jooksul enne meie aega tehtud avastuste loomulik jätk.

Meie tänane taipamine ja „ahhaa”-moment on samal tasemel kunagi inimkonda raputanud avastusega, et meie hõimuvennad

on välja suremas ning tõenäoliselt ootab sama saatus ka meid ning see äratas inimkonna toonasest ürgsest unest. Meie teadlikoleku võime kasvas plahvatuslikult siis, kui lasime oma reflekteeriva väe koobaste seintele valla ning panime alguse oma maailma kunstilisele kujutamisele. Sedasama teadlikkust hakati täiel määral ellu rakendama, kui me tänu teaduse esile kerkimisele saavutasime julge objektiivsuse tunnetuse. Kõik need sammud äratasid meis järjest rohkem seda tõelist inimlikku seisundit, mida me kõige enam alla suruda tahame – tööka, et me leiame end siit elust omamata täielikku kindlust, miks see nii on.

Seesama teadlikum ning virgunum seisund on kütuseks meie praegusele spirituaalse teadvuse otsingule. Esitame endale sedasama igivana küsimust: miks me siin oleme? Kuhu me teel oleme? Millist rolli minu tegevused siin täidavad? Vahe on vaid selles, et praegu on need küsimused rohkemate inimeste suul. Ja vastused on lõpuks ka saabumas.

Parim on see, et tänu küsijatele enne meid on vastused vähem abstraktsed ning rohkem meie igapäeva eluga seotud. Me oleme võimelised neid endale tõestama. Oleme siin kogemaks ning saamaks osakeseks sellest, mida ma kutsun müstiliseks „evolutsioonivooluks”, mis lõpetab kogu kosmose, elu ja inimkultuuri evolutsiooni moel, mis on alati olnud möödapääsmatu. Aga ma ruttan asjadest ette. Lõpetame parem ... ning jätame detailid raamatu lugemise ajaks.

KRIITILINE MASS

Sõitsin restorani juurde, parkisin auto ja nõjatusin seejärel pisukeseks järele mõtlemiseks seljatoele. Teadsin, et Charlene on juba kohal ja ootab, et minuga rääkida. Huvitav miks? Ma polnud temast kuus aastat midagi kuulnud. Miks oli ta välja ilmunud just nüüd, kui ma olin nädalaks metsa üksindusse tõmbunud?

Astusin autost välja ja kõndisin restorani poole. Läänekaares minu selja taga kadus loojuva päikese viimne kuma silmapiiri taha, heites märjale parkimisplatsile kuldset merevaigukarva valgust. Tund aega varem oli põgus äikesevihm kõik läbimärjaks kastnud ning nüüdseks jahe ja värske suveõhtu mõjus hääbuva valguse tõttu peaaegu et ebamaiselt. Mu pea kohal paistis poolkuu.

Kõndides valdasid mu meeli vanad mälpildid Charlene'ist. On ta ikka veel selline ilus ja intensiivne? Kuidas on aeg teda muutnud? Ja mida peaksin ma küll arvama sellest käsikirjast, mida ta oli maininud – Lõuna-Ameerikast leitud muistisest, millest ta mulle kannatamatult rääkida tahtis?

„Mul on lennujaamas kahetunnine ümberistumise paus,“ oli ta telefonis öelnud. „Kas Sa saad minuga lõunale tulla? Sulle kindlasti meeldib see, millest käsikirjas räägitakse – just Sinu stiilis salapärane.“

Minu stiilis salapärane? Mida ta sellega öelda tahtis?

Restoran oli rahvast täis. Mitu paari ootas laudade vabanemist. Leidsin administraatori, kes ütles mulle, et Charlene istub juba lauas, ja juhatas mind põhisöögisaalist kõrgemal asuvale terrassile.

Astusin trepist üles ja märkasin ühte lauda ümbritsevat rahvahulka. Teiste hulgas oli kaks politseinikku. Need pöörasid äkki ringi ja jooksid minust möödudes trepist alla. Kui ka ülejäänud rahvasumm laiali läks, nägin ma nende taga inimest, kes oli ilmselt olnud tähelepanu keskpunktis – endiselt laua ääres istuvat naist ... Charlene'i!

Kiirustasin tema juurde. „Charlene, mis juhtus? Kas kõik on korras?”

Ta heitis pea liialdatud ägedusega kuklasse ja tõusis püsti, näol talle omane naeratus. Märkasin, et vaatamata tema muutunud soengule oli ta nägu täpselt selline, millisena ma seda mäletasin – peened ja õrnad näjooned, lai suu, suured sinised silmad.

„Uskumatu!” ütles ta mind sõbralikult emmates. „Läksin paar minutit tagasi tualetti ja sel ajal, kui ma ära olin, pani keegi mu kohvri pihta.”

„Mis seal sees oli?”

„Ei midagi olulist, ainult mõned raamatud ja ajakirjad, mis ma reisile kaasa olin võtnud. Täiesti jabur. Inimesed kõrvallaudadest ütlesid, et keegi oli lihtsalt siia tulnud, kohvri näppu võtnud ja minema kõndinud. Nad kirjeldasid teda politseinikele ja nood lubasid ümbruse läbi otsida.”

„Ehk peaksin ma neid aitama?”

„Ei-ei. Unustame selle. Mul on vähe aega ja ma tahan Sinuga rääkida.”

Ma noogutasin ja Charlene tegi ettepaneku istuda. Saabus kelner, me uurisime menüüd ning tellisime ära. Pärast seda lobisesime umbes kümme-viisteist minutit niisama. Püüdsin oma vabatahtlikku üksindusse tõmbumist saladuses hoida, kuid

Charlene ei jäänud mu põiklevate vastustega rahule. Ta kumardus minu poole ja naeratas jälle nagu ennegi.

„Mis Sinuga siis *tegelikult* toimub?” küsis ta.

Vaatasin ta silmi ja mind pingsalt uurivat olekut. „Sa tahad kõike korraga teada saada, eks ole?”

„Nagu alati,” vastas ta.

„Noh, tegelikult on nii, et ma võtsin praegu aja maha ja elan järve ääres. Olen kõvasti tööd rabanud ja kavatsen oma elus suunda muuta.”

„Mäletan, et oled sellest järvest rääkinud. Ma arvasin, et Sina ja Su õde pidite selle maha müüma.”

„Veel mitte, aga maamaks teeb muret, sest maatükk on linnale nii lähedal, et maksud muudkui kasvavad.”

Ta noogutas. „Mida Sa siis edasi kavatsed teha?”

„Ma ei tea veel. Midagi muud.”

Ta vaatas mind intrigeerivalt. „Näib, et Sa oled niisama rahutu kui kõik teisedki.”

„Küllap vist,” vastasin ma. „Miks Sa küsid?”

„Käsikirjas räägitakse sellest.”

Vaatasime teineteisele vaikides silma.

„Räägi mulle sellest käsikirjast,” palusin.

Ta nõjatus otsekui mõtete kogumiseks toolileenile ja vaatas siis mulle jälle sügavalt silma. „Ma arvan, et mainisin telefonis, et tulin paar aastat tagasi ajalehetöölt ära ja liitusin uurimisasutusega, mis kogub ÜRO jaoks infot kultuurialaste ja demograafiliste muutuste kohta. Viimati töötasin ma Peruus.

Seal viibides ja Lima ülikoolis üht uurimust lõpetades, kuulsin pidevalt kuulujutte mingist vanast käsikirjast, mis oli päevavalgele tulnud – ainult et keegi ei suutnud mulle selle kohta midagi üksikasjalikumalt öelda, isegi mitte arheoloogia- või antropoloogiaosakonna inimesed. Ja kui ma valitsuselt aru pärisin, öeldi sealt, et nad

ei tea asjast mitte kui midagi. Üks inimene väitis mulle, et valitsus kavatseb tegelikult selle üriku mingil põhjusel maha salata. Kuid ka tema info ei põhinenud millelgi konkreetsel.”

„Sa ju tunned mind,” jätkas Charlene, „ma olen uudishimulik. Kui mu komandering läbi sai, otsustasin paariks päevaks veel sinna jääda, et vaadata, mida mul õnnestub välja selgitada. Algul jooksid kõik proovitud niidiotsad liiva, aga ükskord Limast väljas kohvikus lõunat süües panin tähele, et mind jälgib üks preester. Paar minutit hiljem tuli ta minu juurde ja tunnistas, et oli ennist pealt kuulnud, kuidas ma käsikirja kohta küsimusi esitasin. Ta ei paljastanud oma nime, kuid nõustus vastama kõigile mu küsimustele.”

Charlene kõhkles hetke, mind ikka veel pingsalt jälgides. „Ta ütles, et see käsikiri pärineb aastast 600 enne Kristust. Selles kuulutatakse ette inimtsivilisatsiooni hiiglaslikke muutusi.”

„Millal need algavad?” küsisin ma.

„Kahekümnenda sajandi viimastel aastakümnetel.”

„Praegu?”

„Jah, praegu.”

„Mis laadi muutused need siis peaksid olema?” tundsin ma huvi.

Charlene kohmetus hetkeks, kuid sundis end jätkama: „Preester ütles mulle, et tegemist on omamoodi teadvuse uuestisünniga, mis kulgeb väga aeglaselt. Muutus pole põhiolemuselt religioosne, küll aga vaimne. Oleme avastamas uusi asju inimelu kohta siin planeedil, oma eksistentsi tähenduse kohta, ja preestri jutu kohaselt muudavad need teadmised inimkultuuri murranguliselt.”

Ta tegi jälle väikese pausi ja lisas siis: „Preester rääkis mulle, et käsikiri on jaotatud lõikudeks või peatükkideks, millest igauks on pühendatud mingile konkreetsele taipamisele elu kohta. Käsikiri ennustab, et käesoleval ajaperioodil hakkavad inimesed neid taipamisi järk-järgult tabama, sest me oleme teel oma praegusest olukorrast täiesti vaimse tsivilisatsiooni poole.”

Ma raputasin pead ja kergitasin irooniliselt kulme. „Kas Sa tõesti usud seda kõike?”

„Noh,” vastas ta, „mina arvan ...”

„Vaata enda ümber ringi,” segasin ma vahele, osutades meist allpool olevas söögisaalis istuvale inimhulgale. „See on tõeline maailm. Näed Sa seal midagi muutumas?”

Just sel hetkel, mil ma seda ütlesin, kõlas ühest tagumise seina ääres seisvast lauast vihane hüüatus, millest ma aru ei saanud, mis aga oli piisavalt vali, et sundida kõiki saalis viibijaid vakatama. Algul arvasin, et segadus on tingitud järjekordsest vargusest, kuid siis mõistsin, et tegu on kõigest tüluga. Üks pealtnäha kolmekümnendates eluaastates naine seisis ja jõllitas vihaselt enda vastas istuvat meest.

„Ei!” karjus naine. „Probleem on selles, et meie suhe ei toimi nii, nagu ma lootsin! Saad aru? See ei toimi!” Ta kogus end, viskas salvräti lauale ja marssis minema.

Jõllitasime Charlene'iga teineteisele otsa, šokeerituna asjaolust, et pahameelepurse oli aset leidnud just sel silmapilgul, kui me endast allpool istuvatest inimestest rääkisime. Lõpuks osutas Charlene peaga laua suunas, kuhu mees nüüd üksi istuma oli jäänud, ja sõnas: „Just tõeline maailm ongi muutumas.”

„Kuidas?” küsisin ma ikka veel tasakaalust väljas olles.

„Muutused algavad esimese taipamisega ja preestri sõnul avaldub see alati esmalt alateadlikult sügava rahutustunde kujul.”

„Rahutustunde kujul?”

„Jah.”

„Mida me siis õieti otsime?”

„Just nimelt! Algul ei tea me seda kindlalt. Käsikiri väidab, et me hakkame tajuma mingeid teistsuguseid kogemusi, mis tunduvad olevat kuidagi erilised, tavalistest intensiivsemad ja inspireerivamad. Aga me ei mõista, mis laadi kogemused need on ja kuidas neid

kestvaks muuta, ning kui nad kaovad, oleme jälle rahutud ja rahulolematud oma taas tavapärasena näiva eluga.”

„Sa arvad, et ka selle naise viha põhjuseks oli niisugune rahutus?”

„Jah. Ta on samasugune nagu me kõik. Kõik me otsime oma elus rohkem eneseteostust ega rahuldu millegagi, mis meile pettumusi valmistab. Just sellisest rahutust otsimisest on olnud tingitud see minakeskne suhtumine, mis iseloomustab viimaseid aastakümneid ja mõjutab igaüht, olgu ta pärit Wall Streetilt või tänavajõugust.”

Ta vaatas mulle otse silma. „Ja mis puudutab romantilisi suhteid, siis me oleme neis nii nõudlikud, et muudame nende õnnestumise pea võimatuks.”

Ta märkus tuletas mulle meelde mu kaht viimast suhet. Mõlemad olid alanud jõuliselt ja lõppenud vähem kui aastaga. Charlene ootas kannatlikult, kuni ma jälle tema kuulamisele keskendusin.

„Mida me siis õieti oma inimsuhetega teeme?” küsisin ma.

„Ma rääkisin tole preestriga sellest hulk aega,” vastas Charlene. „Ta ütles, et kui partnerlussuhte mõlemad pooled on üleliia nõudlikud ja kumbki ootab teiselt, et too elaks tema maailmas ja oleks alati valmis tegema seda, mida ta tahab, on vältimatuks tagajärjeks egode võitlus.”

Ta jutt tabas naelapea pihta. Mu viimased kaks intiimsuhet olid igatahes võimuvõitluseks muutunud. Mõlemal juhul leidsime end elusuuna konfliktist. Tempo oli olnud liiga kiire. Meil oli liiga vähe aega, et kooskõlastada erinevaid mõtteid selle kohta, mida ette võtta, kuhu suunduda, millistele huvidele pühenduda. Lõpuks oli lahendamatult keeruline küsimus see, kes otsustab ja meie ühise päevaplaani paika paneb.

„Sellise võimuvõitluse tõttu,” jätkas Charlene, „on meil, nagu käsikiri kinnitab, väga raske pikemat aega samade inimestega koos püsida.”

„See ei kõla küll eriti vaimsalt,” arvasin ma.

„Nii ütlesin ma ka tolele preestrile,” kostis Charlene. „Ta soovitas mul silmas pidada, et kuigi enamikku viimase aja ühiskondlikke probleeme võib põhjendada taolise rahutuse ja otsimisega, on see siiski mööduv mure, mis ükskord kaob. Me teadvustame endale lõpuks, mida õigupoolest otsime ja milles seisneb too teistsugune, sügavamat rahulolu pakkuv kogemus. Kui me seda täielikult mõistame, oleme omandanud esimese taipamise.”

Meie õhtusöök saabus, nii et vaikisime paar minutit, kuni ettekandja meile veini juurde kallas ja me teineteise toitu maitsesime. Kui Charlene üle laua kummardus, et mu taldrikult tükikest lõhet napsata, krimpsutas ta nina ja kihistas naerda. Märkasin, kui kerge on mul tema seltsis viibida.

„Hea küll,” ütlesin ma. „Milline on siis see kogemus, mida me otsime? Milles esimene taipamine seisneb?”

Charlene kõhkles, otsekui poleks ta kindel, millest alustada.

„Seda on raske seletada,” teatas ta. „Preester väljendas seda niimoodi. Ta ütles, et esimene taipamine tekib siis, kui teadvustame endale elus aset leidvaid *kokkusattumusi*.”

Ta kummardus mulle lähemale. „Oled Sa kunagi tajunud intuiitselt millegi eelaimdust, mida Sa oled tahtnud teha? Seoses mõne elulise valiku langetamisega? Ja mõelnud, kuidas midagi niisugust küll tegelikult toimuda saaks? Ja siis, olles asja juba pooleldi unustanud, kohanud kedagi, lugenud midagi või käinud mõnes kohas, mis on Sind just tole vaimusilmas nähtud võimaluseni viinud?”

„Noh,” jätkas ta, „preestri jutu järgi juhtub selliseid kokkusattumusi järjest enam ja enam ning kui need aset leiavad, tundub meile, nagu kujutaksid need endast midagi rohkemat kui puhtjuhuslikke sündmusi. Need näivad olevat saatuslikud, justkui juhiks meie elu mingi seletamatu jõud. Niisugune kogemus tekitab salapära- ja põnevusetunnet ning selle tulemusena tunneme end elavamalt kui muidu.

Preester rääkis mulle, et see ongi kogemus, mida oleme vilksamisi tajunud ja püüame nüüd pidevalt esile kutsuda. Iga päev veendub järjest rohkem inimesi selles, et niisugune saladuslik protsess on tõesti käimas ja tähendab midagi; et lisaks igapäevasele elule on toimumas veel midagi. Selle tunnetamine ongi esimene taipamine.”

Ta vaatas mind ootavalt, kuid ma ei öelnud midagi.

„Saad Sa aru?” küsis ta. „Esimene taipamine on selle loomumomase salapära uuestimõistmine, mis meie isiklike elusid siin planeedil ümbritseb. Me tunnetame müstilisi kokkusattumusi ja tajume nende tõelisust, kuigi me neid esialgu ei mõista. Adume taas nagu lapsepõlves, et elul on veel mingi tahk, mingi varjatud protsess, mille me peame alles avastama.”

Charlene oli mulle veelgi lähemale kummardunud ja žestikuleeris oma jutule kaasa.

„See asi paelub Sind päris tõsiselt, mis?” küsisin ma.

„Ma mäletan veel aega,” vastas ta karmilt, „kui Sa ise seda laadi kogemustest rääkisid.”

Ta vastus pani mind võpatama. Tal oli õigus. Mu elus oli olnud periood, mil ma tõepoolest olin selliseid kokkusattumusi kogunud ja neid isegi lahti mõtestada püüdnud. Aga mingil hetkel olid mu vaated muutunud. Olin hakanud niisuguseid kogemusi pidama ebaküpseteks ja ebarealistlikeks ning loobunud neid üldse märkamast.

Vaatasin Charlene'ile otse silma ja ütlesin ennast õigustades: „Küllap ma lugesin tol ajal idamaist filosoofiat või kristlikke müstikuid. Mäletad ju küll. Igal juhul on sellest, mida Sa nimetad esimeseks taipamiseks, palju kordi kirjutatud. Mis siis nüüd teisiti on? Kuidas saab salapärase kokkusattumuste tajumine põhjustada tsivilisatsiooni muutumist?”

Charlene suunas pilgu hetkeks lauale ja seejärel jälle mulle. „Ära asjast valesti aru saa,” ütles ta. „Loomulikult on sellist meeelseisundit

varengi kogetud ja kirjeldatud. Õigupoolest pidas preester lausa vajalikuks rõhutada, et esimeses taipamises pole midagi uut. Ta ütles, et inimesed on kogu ajaloo vältel selliseid seletamatuid kokkulangevusi tähele pannud ning just see tunnetus on olnud paljude suurte filosoofiliste ja religioosete püüdluste aluseks. Aga nüüd seisneb vahe kvantiteedis. Preestri jutu järgi leiavad muutused aset just nüüd tänu nende inimeste arvukusele, kes üheaegselt seda teadlikkust jagavad.”

„Mida ta õieti silmas pidas?” küsisin ma.

„Käsikiri olevat ennustanud, et nende inimeste hulk, kes sääraseid kokkulangevusi tajuvad, kasvab murranguliselt 20. sajandi kuuendal aastakümnel. See kasv jätkuvat kuni umbes järgmise sajandi alguseni, kui me pidavat jõudma niisuguste inimeste kindla osahulgani – sellise hulgan, mida ma mõttes meeeldi nimetan kriitiliseks massiks.”

„Käsikiri ennustab,” jätkas Charlene, „et kui me ükskord kriitilise massi saavutame, hakkab kogu inimkond neid kokkusattumuskogemusi tõsiselt võtma. Me hakkame kõik ühiselt juurdlema selle üle, milline salajane protsess siis on toimumas meie planeedil inimtegevuse varjus. Ja nimelt see küsimus, kui seda esitab piisavalt palju inimesi, võimaldab meil jõuda ka teiste taipamiseni – sest vastavalt käsikirjale hakkame seda, mis meie ümber toimub, mõistma siis, kui piisavalt paljud inimesed seda tõsiselt teada tahavad. Teised taipamised avanevad meile ... üksteise järel.”

Ta katkestas paari ampsu võtmiseks jutu.

„Ja kui me nendeni jõuame, siis muutubki meie kultuur teistsuguseks?” küsisin ma.

„Nii see preester mulle väitis,” vastas Charlene.

Vaatasin talle hetkeks otsa, mõtiskledes kriitilise massi idee üle, ja ütlesin siis: „Tead, see kõik kõlab hirmus keeruliselt ühe 600 aastat enne Kristust kirja pandud käsikirja kohta.”

„Ma tean,” vastas Charlene. „Pärisin isegi selle kohta aru. Aga preester kinnitas mulle, et teadlased, kes käsikirja esimesena ära tõlkisid, olid selle ehtsuses täiesti veendunud. Põhiliselt seetõttu, et käsikiri oli aramea keeles, milles on kirja pandud suur osa Vanast Testamendist.”

„Aramea keel Lõuna-Ameerikas? Kust see aastal 600 enne Kristust sinna sai?”

„Preester ei teadnud seda.”

„Kas kirik soosib käsikirja?”

„Ei,” vastas Charlene. „Ta ütles mulle, et enamik vaimulikkonda püüab seda kibestunult kinni mätsida. Seetõttu ei saanud ta mulle ka oma nime avaldada. Ilmselt oli kõigest sellest rääkimine tema jaoks väga ohtlik.”

„Kas ta ütles, miks suurem jagu kirikumehi selle vastu seisab?”

„Jah – sest see ähvardab nende usu terviklikkust kõigutada.”

„Mil moel?”

„Ma ei tea täpselt. Ta ei rääkinud sellest kuigi palju, kuid ilmselt eemalduvad teised taipamised mõnest traditsioonilisest kiriklikust arusaamast niisugustes suundades, mis ärritavad kirikujuhte, kelle meelest on kõik praegugi täpselt nii, nagu peab.”

„Või nii.”

„Aga preester ütles,” jätkas Charlene, „et tema meelest ei ähvarda käsikiri ühtki kiriku põhimõtet. Pigem selgitab see, mida üks või teine vaimne tõde täpsemalt tähendab. Ta oli kindlalt veendunud, et ka kirikujuhid mõistaksid seda, kui nad püüaksid elu jälle müsteeriumina näha ja jõuda seejärel teiste taipamisteni.”

„Kas ta ütles Sulle, kui palju neid taipamisi on?”

„Ei, aga ta mainis teist taipamist. Ta ütles, et see on seni täpseim tõlgendus meie lähiajaloost ning selgitab muutuste olemust veel sügavamalt.”

„Kas ta üksikasjalikumalt ei rääkinud?”

„Ei, tal polnud aega. Ta ütles, et peab minema mingeid asju ajama. Me leppisime kokku, et kohtume pärast lõunat tema majas, aga kui ma sinna läksin, polnud teda kodus. Ootasin kolm tundi, aga ta ei ilmunudki välja. Lõpuks pidin ma ära minema, et lennukile jõuda.”

„Tahad öelda, et Sa ei saanudki temaga rohkem rääkida?”

„Täpselt nii. Ma pole teda hiljem näinud.”

„Ja valitsuselt ei saanud Sa mitte mingit kinnitust selle käsikirja olemasolu kohta?”

„Ei saanud.”

„Kui ammu see kõik toimus?”

„Umbes poolteist kuud tagasi.”

Me sõime paar minutit vaikides. Lõpuks tõstis Charlene pilgu ja küsis: „Noh, mida Sa sellest siis arvad?”

„Ma ei tea,” vastasin ma. Osaliselt jäin ma inimeste muutumisvõime osas endiselt skeptiliseks. Kuid teine osa minust oli üllatunud, mõeldes võimalusele, et niisuguseid teemasid käsitlev käsikiri võiks tõepoolest olemas olla.

„Kas ta näitas Sulle selle käsikirja koopiat või midagi niisugust?” küsisin ma.

„Ei. Mul on vaid mu enda märkmed.”

Vaikisime jälle.

„Kas tead,” ütles Charlene, „ma oleksin arvanud, et sellised mõtted pakuvad Sulle tõsiselt pinget.”

Vaatasin talle otsa. „Ilmselt oleks mul vaja mingit tõestust selle kohta, et asjad, millest käsikiri räägib, tõesti paika peavad.”

Charlene naeratas jälle laialt.

„Mis on?” küsisin ma.

„Mina ütlesin täpselt sedasama.”

„Kellele, kas preestri?”

„Jah.”

„Mida ta vastas?”

„Ta ütles, et tõestuseks on kogemused.”

„Mida ta sellega öelda tahtis?”

„Seda, et meie kogemused kinnitavad käsikirja sõnumit. Kui me mõtiskleme tõsiselt selle üle, kuidas me end sisimas tunneme, kuidas meie elud praegusel ajalooetapil arenevad, siis näeme, et käsikirja põhimõtted on õiged ja peavad paika.” Charlene kõhkles. „Tundub see Sulle loogiline?”

Mõtlesin veidi. Tundub see mulle loogiline? Kas kõik on tõepoolest niisama rahutud kui mina, ja kui on, siis kas see rahutus tuleneb tõepoolest lihtsast tõdemusest, kolmekümne aasta jooksul kogunenud arusaamisest, et elus peitub midagi enam kui see, mida me teame ja kogeda suudame?

„Ma pole kindel,” vastasin ma viimaks. „Küllap vajan järelemõtlemisaega.”

Astusin restorani kõrval asuvasse aeda ja jäin seisma purskkaevu vastas asuva seedripuust pingi taga. Paremat kätt paistsid lennukvälja vilkuvad tuled ja sealt kostis stardivalmis reaktiivlennuki mootorimüra.

„Kui ilusad lilled,” ütles Charlene mu selja taga. Pöörasin ringi ja nägin teda mööda teerada enda poole tulemas ning isteplatsi ümbritsevaid petuunia- ja begooniapeenraid imetlemas. Ta jäi mu kõrvale seisma ja ma võtsin tal ümbert kinni. Mälestused täitsid mu meele. Mitme aasta eest, kui me mõlemad elasime Charlottesville’is Virginia osariigis, olime veetnud regulaarselt öhtuid teineteisega vesteldes. Enamasti käsitles meie diskussioon teaduslikke teooriaid ja psühholoogilist arengut. Meid mõlemaid võlusid need vestlused ja teineteise seltskond. Samas mõtlesin üllatusega sellele, kui platooniline oli meie suhe alati olnud.

„Sa ei kujuta ette, kui hea meel mul on Sind jälle näha,” ütles Charlene.

„Tean,” vastasin ma. „Sinu nägemine toob palju mälestusi tagasi.”
„Miks me küll edasi ei suhelnud?” küsis ta.

Tema küsimus viis mind ajas tagasi. Meenutasin viimast korda, kui ma Charlene'i olin näinud. Olime siis mu auto juures hüvasti jätnud. Tookord tundsin, et olen uutest ideedest tulvil, ja lahkusin kodulinnast, et väärkoheldud laste heaks tööle asuda. Arvasin, et tean, kuidas sellised lapsed võiksid saada üle ägedatest järeelmõjudest, kinnismõtteks muutunud enesetöestamisest, mille pärast nende elu edasi ei liikunud. Kuid aeg kulus ja mu lähenemisviis ei kandnud vilja. Pidin tunnistama oma teadmiste puudulikkust. See, kuidas inimesed saaksid end minevikukoormast vabastada, oli minu jaoks mõistatuseks jäänud.

Möödunud kuuele aastale tagasi vaadates olin kindel, et see kogemus oli end ära tasunud. Siiski tundsin vajadust liikuda edasi. Aga kuhu? Ja mis eesmärgil? Olin Charlene'i peale vaid paar korda mõelnud pärast seda, kui ta aitas mu seisukohtadel lapsepõlvetraumade kohta lõplikult välja kujundada, ja nüüd oli ta jälle siin, minu elus – ning meie vestlus oli niisama põnev kui varemgi.

„Ilmselt mattusin vahepeal jälle töösse,” laususin ma.

„Mina samuti,” vastas Charlene. „Ajalehes kirjutasin muudkui ühe artikli teise järel. Mul polnud aega peadki tõsta. Unustasin kõik muu.”

Ma pigistasin ta õlga. „Tead, Charlene, ma olin unustanud, kui hästi meil omavahel jutt jookseb. Meie vestlus on nii kerge ja spontaanne.”

Ta pilk ja naeratus kinnitasid mu tähelepanekut. „Tean, tean,” ütles ta, „Sinuga rääkimine annab mulle palju jõudu.”

Pidin sellele juba vastama, kui Charlene äkki minust mööda, restorani sissepääsu poole vaatama jäi. Ta nägu muutus ärevaks ja kahvatuks.

„Mis lahti?” küsisin ma ja pöördusin samas suunas vaatama. Paar inimest kõndis rahulikult vesteldes parkimisplatsi poole, kuid

ma ei märganud midagi ebatavalist. Vaatasin jälle Charlene'ile otsa. Tundus, et ta on ikka veel ärevil ja ähmi täis.

„Mis juhtus?” küsisin ma uuesti.

„Kas Sa nägid seda halli särgiga meest – seal, esimese autorea juures?”

Vaatasin jälle parkimisplatsi poole. Veel üks grupp inimesi astus uksest välja. „Millist meest?”

„Ilmselt ei ole ta enam seal,” vastas Charlene ja kissitas silmi, et paremini näha.

Siis vaatas ta mulle otse silma. „Kui naaberlaudade inimesed mu kohvri varastanud meest kirjeldasid, rääkisid nad, et tal olid pealaelt hõrenevad juuksed, habe ja hall särk. Mulle näis, et ma nägin teda äsja seal autode juures ... meid jälgimas.”

Mu kõht tõmbus ärevusest krampi. Ütlesin Charlene'ile, et tulen kohe tagasi, ja läksin parkimisplatsi üle vaatama, püüdes mitte liiga kaugele minna. Ma ei näinud seal kedagi, kes oleks Charlene'i kirjeldusele vastanud.

Kui ma pingi juurde tagasi jõudsin, astus Charlene mulle sammukese lähemale ja küsis vaikselt: „Mis Sa arvad, kas see mees mõtleb, et mõni käsikirja koopia on minu käes? Ja seepärast võttiski ta mu kohvri? Et käsikirja kätte saada?”

„Ei tea,” vastasin ma. „Aga nüüd helistame uuesti politseisse ja räägime neile, mida Sa nägid. Ma arvan, et nad peaksid ka neid reisijaid kontrollima, kes Sinuga samasse lennukisse tulevad.”

Läksime majja ja helistasime politseisse ning kui politseinikud saabusid, rääkisime neile juhtunust. Nad kontrollisid kahekümne minutiga kõik autod üle ja ütlesid siis, et ei saa selle asja peale rohkem aega kulutada. Küll aga nõustusid nad kontrollima reisijaid sellel lennukil, millele Charlene pidi istuma.

Kui politseinikud olid läinud, leidsime end Charlene'iga jälle kahekesi purskkaevu juures seisvast.

„Millest me õieti rääkisime?” küsis ta. „Enne, kui ma seda meest nägin?”

„Me rääkisime meist,” vastasin ma. „Charlene, mis Sa arvad, miks Sa selle asjaga minu poole pöördusid?”

Ta vaatas mind hämmeldunult. „Kui ma Peruus olin ja see preester mulle käsikirjast rääkis, tulid Sa mulle ühtelugu meelde.”

„Tõesti?”

„Siis ei mõelnud ma sellest kuigi palju,” jätkas ta, „aga hiljem, pärast Virginiasse naasmist, meenusid Sa mulle iga kord, kui ma käsikirjast mõtlesin. Pidin paar korda juba helistama, aga midagi tuli alati vahele. Siis sain tööotsa Miamis, kuhu ma nüüd sõidangi, ja pärast lennukile istumist sain teada, et mul on siin vahemaandumine. Pärast maandumist otsisin Su telefoninumbri üles. Su automaatvastaja küll teatas, et järve ääres tohib Sind tülitada ainult äärmise vajaduse korral, kuid mõtlesin, et ehk pole sest midagi, kui ma helistan.”

Mõistmata, mida ma peaksin asjast arvama, vaatasin talle hetk aega otsa. „Muidugi,” vastasin viimaks. „Mul on hea meel, et Sa seda tegid.”

Charlene heitis pilgu kellale. „Kell on palju. Ma peaksin lennujaama tagasi minema.”

„Ma viin Su ära,” ütlesin ma.

Sõitsime lennujaamahoone ni ja kõndisime registreerumisala poole. Otsisin tähelepanelikult pilguga midagi ebatavalist. Kui päralt jõudsime, oli pääs lennukile alanud ja üks politseinik, keda me näinud olime, kontrollis kõiki reisijaid. Kui talle lähenesime, ütles ta, et on kontrollinud kõiki, kes lennule tulevad, ja keegi ei meenuta varast.

Tänasime teda ja kui ta läinud oli, pööras Charlene ümber ning naeratas mulle. „Ma siis lähen,” ütles ta end minu kallistamiseks välja sirutades. „Siin on mu telefoninumbri. Hoiame seekord tõepoolest ühendust.”

„Charlene,” ütlesin ma, „ole ettevaatlik. Nii kui midagi kahtlast näed, kutsu politsei.”

„Ära minu pärast muretse,” vastas ta. „Mul läheb kõik hästi.”

Hetkeks vaatasime teineteisele sügavalt silma.

„Mis Sa selle käsikirja koha pealt ette võtad?” küsisin ma.

„Ma ei tea. Jään ilmselt selle kohta uudiseid ootama.”

„Aga kui see on salastatud?”

Ta naeratas mulle jälle laialt. „Ma teadsin seda,” ütles ta. „Sa läksid õnge. Ma ju ütlesin, et see asi paelub Sind. Mida *Sina* kavatsed ette võtta?”

Kehitasin õlgu. „Küllap üritan selle kohta midagi enamat teada saada.”

„Väga hea. Kui saad, siis anna mulle ka teada.”

Me jätsime veelkord hüvasti ja ta lahkus. Jälgisin, kuidas ta end korraks pööras ja mulle lehvitas ning seejärel lennukisse viivasse koridori kadus. Kõndisin auto juurde ja sõitsin järve äärde tagasi, peatudes teel vaid selleks, et bensiini võtta.

Kui olin kohale jõudnud, kõndisin verandale ja istusin kiiktooli. Ritsikad ja konnad häälitsesid valjult ning kauguses kuulsin hüüdmas öösorri. Kuu oli järve kohal läänekaares madalamale vajunud ja heitis mööda veepinda minu poole oma virvendava peegelduskiire.

Õhtu oli olnud põnev, aga ma olin endiselt selle kultuuriliste muutuste kontseptsiooni suhtes skeptiline. Nagu paljusid teisigi, oli mindki omal ajal paelunud kuuekümnendate ja seitsmekümnendate aastate sotsiaalne idealism ning kaheksakümnendatel aastatel levinud vaimsed huvid. Aga toimuvat hinnata oli siiski raske. Millised peaksid küll olema need uued teadmised, mis suudaksid muuta tervet inimmaailma? See kõlas liiga idealistlikult ja ülepingutatult. Lõppude lõpuks on inimesed elanud siin maakeral juba pikka aega. Miks peaksime äkitselt leidma teadmise oma eksistentsi kohta just

nüüd, niivõrd hilisel tunnil? Ma silmitsesin veel mitu minutit vee-
pinda, kustutasin siis tuled ja läksin magamistuppa lugema.

Järgmisel hommikul ärkasin ehmatusega, nähtud uni veel mee-
les. Vahtisin paar minutit magamistoa lakke, et kõike tervenisti
meelde tuletada. Olin püüdnud midagi otsides ühest metsast läbi
tungida. Mets oli sügav ja erakordselt ilus.

Oma otsingu vältel olin sattunud mitmesse olukorda, kus tund-
sin end täiesti eksinuna ja segaduses ega suutnud otsustada, kuidas
edasi toimida. Kummalisel kombel oli igas sellises olukorras ei tea
kust välja ilmunud keegi, kelle eesmärk näis olevat selgitada mulle,
mis suunas edasi liikuda. Kuigi ma ei saanudki teada, mida otsisin,
tunsin end unenäo lõppedes äärmiselt reipa ja enesekindlana.

Tõusin istukile ja märkasin päikesekiirt, mis vastasseinas asu-
vast aknast sisse paistis. Õhus heljuvad tolmukübemed särasid selle
valguses. Kõndisin akna juurde ja tõmbasin kardinad eest. Oli
imeilus päev: taevas oli sinine ja päike paistis eredalt. Puud kõi-
kusid kergelt tuulehoos. Järv oli sel kellaajal lainesäbruline ja särav
ning tuul ujuja märjale nahale jahe.

Läksin õue ja hüppasin vette. Tõusin pinnale, ujusin järve kes-
kele ja pöörasin end selili, et tuttavaid mägesid vaadata. Järv asus
sügavas orus, kolme mäeaheliku ristumiskohas. Mu vanaisa oli selle
ideaalse asukohaga järvesilma oma nooruses avastanud.

Sada aastat tagasi matkas ta esimest korda neis mäeahelikes –
lapseohtu rändur, imelaps, kes kasvas üles maailmas, mille ürgsu-
sest andsid tunnistust puumad, metssead ja krii-indiaanlased, kes
elasid põhjapoolses mäeahelikus oma lihtsates hüttides. Tookord
töötas mu vanaisa, et ühel heal päeval asub ta elama sellesse ime-
ilusasse orgu, nende hiiglaslike iidsete puude ja seitsme allika
vahele. Lõpuks oligi ta seda teinud – rajanud järve, ehitanud hüti
ja võtnud ette loendamatuid jalutuskäike koos noore pojapojaga.
Ma polnud kunagi päriselt mõistnud, mida mu vanaisa selles orus

leidis, aga olin alati seda maatükki alles hoida tahtnud ka siis, kui inimasustus pealetungi alustas ja järve viimaks ümber piiras.

Järve keskelt nägin tuttavat kaljut, mis põhjapoolse mäeaheliku harjal esile kerkis. Eelmisel päeval olin vanaisa tava järgides roninud sellele kaljunukile otsima rahu ja nautima vaadet, lõhnu ja seda, kuidas tuul puulatvades keerles. Ja kui ma seal üleval istusin ja heitsin pilgu üle järve ning all orus lokkava taimestiku, olin aegamööda hakanud end paremini tundma, justkui murendaks vaatepilt ja selle jõud mu meeltest mingi tõkke. Paar tundi hiljem olin vestelnud Charlene'iga ja kuulnud uudiseid käsikirjast.

Ujusin tagasi ja vinnasin end hüti ees vees seisvale puust paadisillale. Mõtlesin, et ma ei suuda kõike seda lihtsalt uskuda. Sest siin olin ma ju olnud, nende mägede vahele peitu pugunud, tundes täielikku illusioonide purunemist oma elus, kui äkki ilmus tühjusest Charlene ja seletas mulle ära mu rahutuse põhjuse – tsiteerides mingit iidset käsikirja, mis lubas avaldada inimeksistenti saladuse.

Samal ajal teadsin ka seda, et Charlene'i ilmumine oli just seda sorti kokkusattumus, millest käsikiri rääkis, juhtum, mis näis liialt ebatõenäoline, et olla juhuslik. Kas see igivana kirjutis võib paika pidada? Kas meie eitustest ja küünilisusest hoolimata on ajapikku tekkinud kokkusattumustest teadlike inimeste kriitiline mass? Kas inimesed on nüüd piisavalt arenenud, et seda nähtust mõista ja saada seega lõplikult aru ka elu enese eesmärgist?

Milles võiks see uus arusaam seisneda? Kas käsikirja ülejäänud taipamised annavad sellele küsimusele vastuse, nagu preester oli väitnud?

Ma pidin otsustama. Tundsin, et tänu käsikirjale avaneb mu elus uus arengusuund, uus huvivaldkond. Küsimus oli selles, mida nüüd ette võtta. Võisin paigale jääda või leida mingi mooduse, et asja edasi uurida. Mu peast käis läbi mõte hädaohust. Kes oli Charlene'i

kohvri varastanud? Kas mõni neist inimestest, kes soovisid käsikirja kalevi alla matta? Kuidas ma seda teada saaksin?

Mõtisklesin tükk aega võimalike ohtude üle, aga lõpuks jäi minus peale optimistlikum meeleolu. Otsustasin mitte muretseda. Kavatsesin olla ettevaatlik ja liikuda aeglaselt. Läksin tuppa ja valisin infokataloogist suurima reklaamiga reisibüroo numbri. Agent, kellega ma rääkisin, ütles, et loomulikult võib ta mulle organiseerida reisi Peruuksse. Õigupoolest oli tal mulle juhuslikult pakkuda koguni üks reserveeritud, aga välja ostmata jäetud koht, mille ma võinuksin endale saada – lend Limasse koos hotellibroneeringuga. Kogu pakett allahinnatult, ütles reisiagent ... kui ma kolme tunni pärast teele asuksin.

Kolme tunni pärast?

PIKEM NÜÜDISHETK

Pärast paanilist asjade pakkimist ja hullumeelset sõitu mööda kiirteed jõudsin lennujaama täpselt õigeks ajaks, et võtta pilet ja registreeruda Peruu lennule. Lennuki tagumisse otsa kõndides ja akna-poolsele kohale istudes võttis väsimus mu üle võimust.

Tahtsin pisut tukastada, aga kui olin end välja sirutanud ja silmad sulgenud, avastasin, et ma ei suuda lõdvestuda. Olin äkki oma reisi pärast närvis ja ebakindel. Kas ilma ettevalmistuseta teeasumine on hullumeelsus? Kuhu ma Peruus üldse lähen? Kellega ma seal räägin?

Järve ääres kogetud enesekindlus asendus kiiresti skeptilisusega. Nii esimene taipamine kui ka kultuurimuutuste kontseptsioon tundusid taas liiga lennukate ja ebareaalsetena. Veidi järele mõeldes tundus mõte ka teisest taipamisest niisama ebatõenäoline. Kuidas võiks mingi uus ajalooline perspektiiv aidata meil kokkusattumusi tajuda ja laiemalt tunnustada?

Sirutasin end veel korra ja hingasin sügavalt sisse. See reis võib osutuda üsna mõttetuks, arutasin ma, lihtsalt üheks kiireks sõiduks Peruuks ja tagasi. Raharaiskamine, võib-olla, aga ei midagi hirmsamat.

Lennuk jõnksatas liikuma ja ruleeris stardirajale. Sulgesin silmad ja tundsin kerget iiveldust, kui suur lennuk kriitilise kiiruse

saavutas ja paksu pilvkatte vahele tõusis. Kui olime lennukõrgusse jõudnud, suutsin viimaks end lõdvaks lasta ja jäin magama. Kolmkümmend või nelikümmend minutit hiljem äratas mingi õhuauk või tormihoog mind üles ja otsustasin tualetti minna.

Läbi salongi minnes märkasin pikka, ümmarguste prillidega meest, kes akna ääres seistes stjuardessiga vestles. Ta heitis mulle põgusa pilgu ja jätkas juttu. Tal olid tumepruunid juuksed ja ta paistis umbes neljakümne viie aastasena. Hetkeks näis mulle, nagu tunneksin ma teda, ent kui ta näojooni täpsemalt silmitsesin, jõudsin otsusele, et mitte. Mehest möödudes kuulsin ma vestlust osaliselt pealt.

„Aitäh, sellegipoolest,” ütles ta, „ma lihtsalt mõtlesin, et kui Te nii tihti Peruu vahet sõidate, ehk olete siis midagi ka sellest käsikirjast kuulnud.” Ta pöördus stjuardessist eemale ja kõndis lennuki esiotsa poole.

Olin jahmunud. Kas ta rääkis sellest samast käsikirjast? Läksin tualetti ja püüdsin mõelda, mida teha. Üks osa minust tahtis kõike unustada. Küllap oli mees rääkinud millestki muust, mingist muust käsikirjast.

Läksin oma kohale tagasi ja sulgesin jälle silmad ning olin rahul otsusega vahejuhtum unustada ja õnnelik selle üle, et ei pea mehelt küsima, millest ta rääkis. Aga istudes meenus mulle mind järve ääres vallanud põnevus. Mis siis, kui sel mehel tõepoolest on mingit infot käsikirja kohta? Mis siis edasi juhtuda võiks? Kui ma seda temalt ei küsi, ei saa ma iialgi teada.

Muutsin mõttes veel paar korda meelt, tõusin seejärel aga ometi püsti, kõndisin lennuki esiotsa poole ja leidsin mehe esimese salongi keskpaigast. Otse tema selja taga oli vaba koht. Läksin tagasi ja ütlesin stjuardessile, et soovin kohta vahetada. Korjasin oma asjad kokku ja istusin uude kohta. Paar minutit hiljem koputasin mehele õlale.

„Vabandust,” ütlesin ma. „Kuulsin pealt, kuidas Te mainisite üht käsikirja. Kas Te rääkisite sellest Peruus leitust?”

Ta näis üllatunud ja muutus seejärel ettevaatlikuks. „Jah, rääkisin küll,” ütles ta äraootavalt.

Tutvustasin ennast talle ja seletasin, et üks mu sõber oli hiljuti Peruus viibinud ja rääkinud mulle käsikirja olemasolust. Ta rahunes silmanähtavalt ja tutvustas end: Wayne Dobson, New Yorgi ülikooli ajalooteaduskonna assistentprofessor.

Omavahel rääkides märkas, et minu kõrval istuv härrasmees ilmutab närvilisuse tundemärke. Ta oli end vastu istet surunud ja püüdis magama jääda.

„Kas Te olete seda käsikirja näinud?” küsisin professori käest.

„Osaliselt,” vastas ta. „Aga Teie?”

„Ei, kuid mu sõber jutustas mulle esimesest taipamisest.” Mees mu kõrval vahetas asendit.

Dobson vaatas tema poole. „Vabandust, härra. Ma mõistan, et me segame Teid. Kas Teile teeks tüli, kui Te minuga istekohad vahetaksite?”

„Ei,” vastas mees, „see teeks mulle vaid rõõmu.”

Astusime kolmekesi vahekäiku, seejärel libistasin mina end akna alla tagasi ja Dobson istus minu kõrvale.

„Rääkige, mida Te esimese taipamise kohta kuulsite,” palus Dobson.

Vaikisin hetkeks, püüdes mõttes kokku võtta seda, millest ma aru olin saanud. „Ma usun, et esimene taipamine kujutab endast meie elu muutvate müstiliste kokkusattumuste tajumist, tunnet, et toimumas on veel mingi protsess.”

Seda öeldes tundsin end naeruväärsena.

Dobson märkas mu ebamugavustunnet. „Mida Te sellest taipamisest arvate?”

„Ma ei tea,” vastasin ma.

--- LOE EDASI RAAMATUST ---

ENERGIA OLEMUS

Tõusime koidikul ja sõitsime terve hommiku pea täielikus vaikus-
ses ida poole. Wil oli varem maininud, et sõidame otse üle Andide
paika, mida ta nimetas kõrgdžungliks ehk metsaga kaetud mäejala-
mite ja platoodega piirkonda, aga rohkem ta sel teemal ei rääkinud.

Esitasin talle paar küsimust tema päritolu ja meie sihtkohta
kohta, aga ta katkestas mind viisakalt, öeldes, et tahab keskenduda
vaid juhtimisele. Lõpuks jäin ma üldse vait ja pöörasin oma tähele-
panu maastikule. Mäetippudelt avanesid vapustavad vaated.

Kui olime keskpäeva paiku jõudnud viimasele kõrgele mäe-
ahelikule, peatusime vaateplatvormil, sõime džiiabis võileibu ja
vaatasime aknast meie ees laiuvat viljatut orgu. Oru teisel kaldal
olid madalamad ja rohelsega kaetud mäetipud. Söömise ajal
ütles Wil, et veedame öö Vicente residentsis – vanas, 19. sajandi
ehitises, mis kuulus kunagi Hispaania katoliiklikule kirikule.
Wil seletas, et praegu kuulub Vicente ühele tema sõbrale ja see
kujutab endast puhkekompleksi, kus korraldatakse äri- ja teadus-
konverentse.

Pärast seda nappi seletust lahkusime ja sõitsime vaikides edasi.
Tund aega hiljem jõudsimme Vicientesse. Sisenesime krundile läbi
laia metallist ja kivist tehtud värava ning sõitsime mööda kitsast
kruusateed edasi kirde poole. Taas esitasin paar uurivat küsimust

Viciente ja meie siinoleku põhjuse kohta, kuid nagu varem, nii ka nüüd põikles Wil mu arupärimistest kõrvale, ainult sel korral soovitas ta mul pikema jututa hoopis maastikule tähelepanu pöörata.

Viciente ilu lummas mind hetkega. Meie ümber olid värviküllased karjamaad ja viljapuuaiad ning rohi näis siin olevat ebatavaliselt roheline ja lopsakas. Seda oli tihedalt isegi hiiglaslike tammepuude all, mis karjamaal umbes kolmekümnemeetrise vahemaadega kasvasid. Nendes hiiglaslikes puudes oli midagi hämmastavalt ligitõmbavat, kuid ma ei taibanud täpselt, mis see on.

Umbes pooleteise kilomeetri pärast keeras tee itta ja tõusis mäkke. Künka tipus asuski residents – suur tahutud palkidest ja hallidest kividest ehitatud koloniaalstiilis hoone. See koosnes vähemalt viiekümnest toast ja laiast katusega sammaskojast, mis ääristas tervet lõunapoolset fassaadi. Residentsi õue ilmestasid hiidtammed, eksootiliste taimede peenrad ning pimestavalt kaunitel lillede ja sõnajalgadega ääristatud teerajad. Sammaskäigus ja puude vahel vestlesid rahulikult mõned inimesed.

Kui me autost väljusime, peatus Wil hetkeks ja libistas pilgu üle vaate. Residentsist ida pool laskus maa astmeliselt allapoole ning lõppes tasaste niitude ja metsaga. Taamal paistis veel üks sinakaslilla mäeahelik.

„Lähen ja kontrollin õige, kas neil meie jaoks ikka ruumi on,” sõnas Wil. „Võiksite siin ehk pisut ringi vaadata. See paik meeldib Teile kindlasti.”

„Või veel!” vastasin ma.

Eemaldudes pöördus ta ringi ja vaatas minu poole. „Põigake kindlasti ka katseaedadesse sisse. Lõunasöögil kohtume.”

Oli selge, et Wil jätab mind üksi mingil kindlal põhjusel, aga mind ei huvitanud, mis see on. Mu enesetunne oli suurepärane ja ma ei tundnud vähimatki hirmu. Wil oli mulle juba rääkinud, et

tänu märkimisväärtetele turismituludele, mida Viciente riigile sisse toob, on valitsus sellele paigale alati läbi sõrmede vaadanud, kuigi siin arutletakse tihti käsikirja teemal.

Mind võlusid suured puud ja lõunasse viiv looklev teerada, ja nii ma kõndisingi selles suunas. Puudeni jõudes nägin, et teerada läheb läbi väikese raudvärava ja laskub mitme kiviastmetega trepijärguna metsikute lilledega kaetud aasale. Taamal paistis mingi puuviljaaed, väike oja ja metsaga kaetud maalapp. Värava juures jäin seisma ja tõmbasin paar korda sügavalt hinge ning imetlesin enda ees avanevat ilu.

„See on imekena, kas pole?” ütles keegi mu selja taga.

Pöörasin kähku ringi. Minu ees seisis neljakümnele lähenev naisterahvas, reisikott käes.

„Muidugi,” vastasin ma. „Ma pole kunagi midagi niisugust näinud.”

Imetlesime veel viivu lagedaid põlde ja meist mõlemal pool terrasspeenardel kasvavaid troopilisi taimi, seejärel küsisin: „Ega Te ei tea, kus siin katseaiad asuvad?”

„Tean küll,” vastas naine. „Olengi just sinnapoole teel. Ma juhatan Teid.”

Kui olime end teineteisele tutvustanud, kõndisime trepist alla ja jõudsime sissetallatud rajale, mis viis edasi lõuna poole. Naise nimi oli Sarah Lorner. Tal olid liivakarva juuksed ja sinised silmad ning teda võinuks nimetada tütarlapselikuks, kui arvata välja ta tõsine olek. Kõndisime paar minutit vaikides.

„Kas Te olete esimest korda siin?” küsis ta.

„Jah,” vastasin ma. „Ma ei tea sellest paigast eriti palju.”

„Noh, mina olen siin väikeste vaheaegadega juba peaaegu aasta otsa viibinud, nii et võin Teile teadmisi jagada. Umbes kakskümmend aastat tagasi muutus see residents populaarseks omamoodi rahvusvahelise teadusliku puhkepaigana. Siin korraldasid oma

kokkusaamisi igasugused teadlaste, põhiliselt bioloogide ja füüsikute organisatsioonid. Siis, paar aastat tagasi ...”

Naine kõhkles hetkeks ja vaatas mulle otsa. „Kas olete kuulnud käsikirjast, mis siin Peruu avastati?”

„Olen küll,” vastasin ma. „Olen esimese kahe taipamisega kursis.”

Oleksin tahtnud talle öelda, kui vaimustunud ma sellest tekstist olen, kuid hoidsin end tagasi – ma ei teadnud, kas võin teda lõpuni usaldada.

„Seda ma arvasingi,” ütles Sarah. „Paistis, et Te kogute siin energiat.”

Olime parajasti üle oja viival puusillal. „Mis energiat?” küsisin ma. Naine peatus ja nõjatus sillapiirdele. „Kas Te teate midagi kolmandast taipamisest?”

„Absoluutselt mitte.”

„See kirjeldab uut arusaamist materiaalsest maailmast. Seal öeldakse, et meie, inimesed, õpime tajuma meile varem nähtamatut energialiiki. Siinne residents muutus nende teadlaste kohtumispai-gaks, keda huvitas selle fenomeni uurimine ja selle üle arutlemine.”

„Seega arvavad teadlased, et see energia on ka tegelikult ole-mas?” küsisin ma.

Sarah pöördus ja kõndis mööda silda edasi. „Ainult mõned meie hulgast,” vastas ta, „ja meid kritiseeritakse selle eest päris palju.”

„Te olete niisiis teadlane?”

„Ma olen füüsikaõppejõud ühes väikeses kolledžis Maine'i osariigis.”

„Ja miks siis osa teadlasi teiega nõus ei ole?”

Naine vaikis pisut, justkui mõeldes, mida vastata. „Te peate mõistma teaduse ajalugu,” vastas ta ja heitis minu poole pilgu, et veenduda, kas ma soovin sellesse teemasse süveneda. Noogutasin, et ta jätkaks.

„Mõelge pisut teisele taipamisele. Pärast keskaegse maailmapildi

--- LOE EDASI RAAMATUST ---